

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ RICHARD GROMPTON

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΓΑΜΟΥ!

ΥΧΝΑ, ενώ καθόταν μπροστά στο γραφείο του ο Τσάρλς Κράιγκ κι άρραβιζε αριθμούς στα κατάστιχα του, ο νούς του έφυγε, οι αριθμοί θάμπωναν μπροστά στα μάτια του και μια άλλη εικόνα πιδ εύχρηστη τόν άπασχολούσε. Έκεινες τις στιγμές, ένα χαμογελο εύτυχίας φαινόταν στα χελιη του. Ο μίστερ Κράιγκ θυμόταν την οικογένεια του.

Τις πρωινές αυτές ώρες ο Τσάρλς έβλεπε με τη φαντασία του την οικογένεια του, όπως την είχε αφήσει πριν από λίγες ώρες, χαλισμένη γύρω στο τραπέζι για τδ πρόγευμα.

Η γυναίκα του, δέν κατέβαινε ποτέ να προγευματίση στην τραπεζαρία. Η Ντόρις, η μεγαλύτερη κόρη του, έκτελούσε κάθε πρωί τδ χρέη της οικοδεσποίνης, με σοβαρότητα κι αξιοπρέπεια. Η δεύτερη κόρη του, η Λέιλα, ήταν ένα χαριτωμένο και ζωηρό κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων, με δυο μεγάλες ξανθές πλεξίδες. Τ' άδελφά της ήταν μικρότερα, ο Τζόρτζ δεκατριών κι ο Ντένι ένδεκα χρόνων, εύθυμα, γελαστά παιδιά και τδ δυο, γεμάτα ζωή και ύγια. Τελευταία έρχόταν η Νίνα, μια παιδοδία έφτα χρόνων με σγουρά μαλλιά, η όποια θεωρούσε τόν έαυτδ της σπουδαίο πρόσωπο, γιατί πήγαινε κι αυτή στο σχολείο με τ' αδελφά της!

Ο εύτυχιος πατέρας καθόταν στην κορυφή του τραπέζιου με την Ντόρις άπέναντί του κι ενώ έπαιρνε τδ πρόγευμά του, διάβαζε τις πρωινές έφημερίδες. Άναμεταξύ τους, τδ παιδιά αλυαρούσαν, γελούσαν, πείραζαν τδ ένα τδ άλλο ή επαναλάμβαναν γρήγορα τδ μαθήματά τους. Ο μίστερ Κράιγκ δέν λάβαινε μέρος στη κουβέντα τών παιδιών, διασκεδάζε όμως παρακολουθώντας τδ λόγια τους, κρυμμένος πίσω από την έφημερίδα του. Κι' όταν σηκωνόταν να φύγει, για να πάει στο γραφείο του, τούς έριχνε ένα βλέμμα γεμάτο άγάπη και περηφάνεια...

Κατόπιν, όσο προχωρούσε η μέρα, ο Τσάρλς συλλογιζόταν με λαγτάσα την ώρα της έπιστροφής: Τδ θράβδα, μετά τδ φαγητό, αυτός καθόταν στη μια πλευρά του τζακιού κι η γυναίκα του στην άλλη, στις άναπαυτικές πολυθρόνες τους. Η Ντόρις επέβλεπε τη μελέτη τών παιδιών κι' έπειτα καθόταν μπροστά στο πιάσο και ποτέ τραγουδούσε, ποτέ έπαιζε κανένα κομμάτι. Ενώ τδ παιδιά έφερον τδ παιχνίδια τους και διασκεδάζαν ως την ώρα του ύπνου, Ο πατέρας διάβαζε τη θραυνή έφημερίδα του, εύτυχης ήάμεσα στους άγαπημένους του! Ούτε σκέφθηκε να πάη ποτέ κανένα θράβδ να συναντήσει τούς φίλους του στη Λέαχη. Γι' αυτόν, δέν ύπηρεζε τίποτε πού να τόν ένδιαφέρη στη ζωή του, έκτος από τδ γραφείο του και την οικογένειά του!

Τδ θράβδα, όταν επέστρεφε, ο δρόμος από τδ σταθμό ως τδ σπίτι του, τού φαινόταν άτέλειωτος, τόσο ήταν η άνυπομονία του ν' άντικρύση τδ γελαστά πρόσωπα τών παιδιών του. Όταν έβριθαν στη στροφή του δρόμου κι' από μακριά διέκρινε τδ σπίτι του, κοντοστρέκτοκαν, άνέπνευε βαθεία, μ' εύτυχία, και μ' ένα χαμόγελο στα γελια έβιαζε τδ θημα του. Η πόρτα του σπιτιού ήταν συνήθως άνοιχτη και κάποιος από τδ παιδιά θά τόν περιμένει. Και ξεφαινόμ, μέσα στη σιγή της νύχτας, άκούουσα μια φωνή:

—Ο μπαμπάς έβριναται!...

—Ήρθε ο μπαμπάς!

—Πατερούλη!... Έλα γρήγορα!... Σε περιμένουμε! φώναζαν όλα τδ παιδιά συγχρόως.

Τότε έκείνος έίπαινε στο σπαιμένο δωμάτιο. Δίπλα στο τζάκι τόν περιμέναν η ζσετής παντοδύλες του. Η Κάθλιν, η γυναίκα του, τόν δεινόταν μ' ένα χαμόγελο εύτυχίας, η Ντόρις με τη γάσι της νεανικής ηλικίας της και τδ παιδιά με χαρούμενες φωνές. Άλη η' οικογένειά του!...

Σήμερα, ήταν μια μέρα φεαρετική για τόν Τσάρλς, η πιδ έπίσημη μέρα του γάμου! Ήταν η μενάλη μέρα, η έπίσημη του γάμου του μίστερ και της μίσερ Κράιγκ! Από μέρες προ-

τήτερα, γινότουσαν η προετοιμασίες για τόν έορτασμό αυτού τού γεγονότος.

Ο Τσάρλς κάθε χρόνο αυτή τη μέρα κυριευόταν από μια νευρική άνυπομονσία και δέν έβλεπε την ώρα να φύγει από τδ γραφείο του...

Αυτδ συλλογιζόταν και τώρα, όταν ξεφαινό, η πόρτα του γραφείου του άνοιξε κι' η Ντόρις μπηκε στο δωμάτιο. Τδ μαγουλά της είχαν κοκκίσει από τδ περπάτημα, τδ μάτια της έλαμπαν πιδ ζωηρά κι' η ξανθές μπουκλιτσές τών μαλλιών της σχημάτιζαν ένα φωτεινό στεφάνι γύρω στ' άμορφο προσώπακι της. Η νέα πήγε και στάθηκε δίπλα στον πατέρα της, λεπτή και κομψή με τδ μπλε κοστούμι της και τδ μικρό καπέλο της.

—Ήρθε στην πόλη για φώνια, πατερούλη, και δέν μπόρεσα να μην έρθω μια στιγμή να σε ιδώ! Θά γυρίσης ναρίς άπόψε, δέν είν' έτσι!

—Ά! Ένωεΐται, μικρούλα μου!... Τέτοια εύτυχιμένη μέρα! —Τδ παιδιά, σου έχουν έτοιμάσει διάφορες έκπληξεις! Άδύνατο να μελετήσουν σήμερα!... Ω! Θεέ μου... έπεσε... η τσάντα μου...

Καθώς μιλούσε, η τσάντα πού κρατούσε η Ντόρις, είχε έφυγει από τδ χέρια της και καθώς έπεσε χάμω, άνοιξε κι' ένα σωρό χαρτιά σκόρπιασαν μέσα στην κάμαρα. Η νέα έσκυψε και τδ μάζεψε.

—Θέέ μου! μουρούρισε. Τι άδέξια πού είμαι!... Άς φύγω για να μη σε άπασχολήσω περισσότερο. Λοιπόν, θά σε περιμένω ναρίς, πατερούλη!

—Θά προσπαθήσω να φύγω στις τέσσερες, αν φυσικά, δέν μου τύχει έμποδίο!

—Ένωεΐται!... Άντιο, μπαμπά μου! Πολυαγαπημένο μου πατερούλη!

Τρυφερά, η νέα άκούμπησε τδ μαγουλό της άπάνω στο κεφάλι του πατέρα της, όπου η πρώτες άσπες τρίχες είχαν άρχισει να φαίνονται, κατόπιν τδ φλησε και με θουρκωμένα μάτια ψιθύρισε:

—Καλή άντάμωσι, χρυσε μου μπαμπά! Ω! πόσο κοπιάεις και βασανίζεσαι για μδς!... Είσαι τόσο, τόσο καλός μαζί μας!...

Όταν έφυγε η κόρη του, ο Τσάρλς έμεινε άρκετη ώρα συλλογιόμενος. Τού είχε κάνει έντύπωσι η συγκίνηση της Ντόρις και μάτια προσάπνευε ν' άφοσιωθεί στην έγχεσία του. Η εικόνα της Ντόρις, με τη θροσία της και τη χάρι της, παρεμβάλλον ζωηρά άνάμεσα στα μάτια του και στις σειρές τών αριθμών πού είχε μπροστά του.

Η Ντόρις!... Η άγαπημένη του! Τδ παιδί πού άγατούσε με ξεχωριστή άγάπη, χωρίς ώστόσο ποτέ να δείξη την προτίμησή του, γιατί δέν ήθελε ν' άδικήση τ' άλλα...

Ο Τσάρλς έμεινε έσκυια δυο ώρες στο γραφείο του κι' έτοιμαζόταν να μαζέψη τδ θιβιά του, όταν ξεφαινόσε με μια άκρη του γραφείου του, είδε ένα χαρτί. Έτοιμάς ήταν να τδ ρειη στο καλάθι ως άχρηστο, όταν άντελήθη πώς ήταν ένα γράμμα, τυπωμένο στο σταθμό του Πάντινγκτον!...

Προφανώς, είχε πέσει από τη τσάντα της Ντόρις και μηχανικά τδ διάβασε:

«Έλκειά μου!...

Τδ γράμμα σου αγάπες ένα γλυκό φως στην ψυχή μου! Θάρθης, λοιπόν; Άστε δέν φοβίσαι να μω έμπαστεΐθης τη ζωή σου! Άγαπημένη μου, θά κάνω τδ μω άντάμωσι της θυσίας σου. Γιατί είνε μάλιστα μεγάλη η θυσία σου, να έγκαταλείνης την εύτυχιόμενη οικογενειακή ζωή σου, για μένα, έναν άπόλυτο της κοινωνίας! Η γυναίκα μου άρνεΐται, όπως ξέρεις, να μω δώσει τδ διαζύγιο, αλλά σου άκούωμαι, λατρευτή μου, πώς δέν θά ιστανωίσσης ποτέ γιατί μ' άκούωίσσης! Θά συναντηθώμε την Τετάρτη, στις 8 1/2, στην πλατφόρμη τού σταθμού του Πάντινγκτον. Όλα είνε έτοιμα. Μη πάρες άποσκευές. Καλύτερα να μην άντιληφθώσι οι δικοί σου τη φυγή μας, παρά όταν θά βρισκόμαστε πιδά μακριά. Ως τότε, άντιο, άγαπημένη μου!...»

Όχι!... Τέσσερες φορές, ο μίστερ Κράιγκ διάβαζε τδ γράμμα κι' όλοεναχόμωιζε περισσότερο... Ούύ! Θυμόταν αυτό τδ ένομα! Ήταν κάποιος νέος—μδ δέν ήξερε πώς ήταν πατρειμένο—ο όποιος φλερτάριζε με τη Ντόρις, πέσει, πού είχε μείνει λίγο καιρό με τη θεια της. Κι' από τότε οι δυο νέοι είχαν τακτική άλ-

—Γρήγορα! φώναζε σαν τρελλός. Στο σταθμό του Πάντινγκτον!...

ληλογραφία. 'Ο Τσάρλς δέν τόν γνώριζε προσωπικάς, μά συχνά εχε ακούσει νά γίνεται λόγος γι' αυτόν... Τήν Τετάρτη!... Σήμερα δηλαδή!... Στις 3 1/2!... Έριξε μιά ματιά στό ρολόι του. Χμ!... Μόλις θά τούς πρόφθαινε!... 'Η Ντόρις!... Η μικρούλα του!... Με τρεμάμενα χέρια, άρπαξε τό καπέλλο του καί τό πανωφόρι του κι' ένώ τό φορούσε θιαστικά, συλλογιζόταν πώς γι' αυτό προτιθέτα η Ντόρις τόν εχε φιλήσει μέ τόση τρυφερότητα καί συγκινησι!... Εχε έρθει λοιπόν, γιά νά τόν άποχαρηθήση!...

'Ο Τσάρλς μπήκε στό πρώτο έλεύθερο ταξί πού θρέθηκε μπροστά του καί σάν τρελλός, μέ τό σώμα έξω από τό παράθυρο, φώναζε στόν σωφέρ, ό όποιος προχωρούσε σιγά μέσα στην όμιχλη, πού όλοένα γινόταν πού πυκνή:

—Γρήγορα! Στο σταθμό του Πάντυγκτον!... Πιό γρήγορα! Μιά λ'ρα! Νά!... Δυό λίρες, άν προφθάσω τό τραίνο τών 3 1/2!... Τέλος, έφθασαν στό σταθμό! Κόσμος πολλές ήταν συγκεντρωμένες άπάνω στη πλατφόρμη. Πώς νά βρη τό παιδί του άνάμεσα σέ τόσο πλήθος;... Καί έφαρικά, τούς διέκρινε! Νά! 'Η νέα αυτή μέ τή λεπτή ζιλουετία, με τό σκούρο μπλε ταγιέρ, ήταν η Ντόρις, κι' ό ύψηλος νέος, ό όποιος τή βοηθούσε νά μητρί στο θαγόνη, ήταν εκείνος!... 'Ο μίστερ Κραϊγκ άρχισε νά τρέχει, παραμερίζοντας τόν κόσμο, μέ τήν έλπίδα νά τούς προφθάση προτού ξεκινήσει τό τραίνο. Μά ήταν άργά πια! Το τραίνο ξεκίνησε άργά. Κίχτηκε τότε στην πόρτα του θαγονίου καθώς πέρασε μπροστά του, μά τήν ίδια στιγμή ένας ύπάλληλος τόν τραβήξε άπότομα πίσω. 'Ο δυστυχισμένος πατέρας, σάν τρελλός τόν παραμέρισε κι' άρπάχτηκε από ένα άλλο θαγόνη, μέ κινδύνο νά σκοτασθή. Το διαμέρισμα αυτό ήταν άδειο κι' ό Τσάρλς, άχρος, λαχανιασμένος, τρέμοντας, σωριάστηκε σέ μιά άκρη!

Στόν πρώτο σταθμό έπρεπε νά κατεβή νά τούς βρη!

Ντόρις! Ντόρις! Ντόρις! Μπροστά στα θαμπωμένα μάτια του περιούσαν άλληλοδιαδόχως μιά όλόκληρη σειρά από Ντόρις... 'Η Ντόρις μωρό!... Παιδάκι πού μόλις περπατούσε!... Κοριτσάκι μέ σγουρά μαλλιά καί κοντό φορεματάκι!... Μαθήτρια του σχολείου, μέ τή μαύρη ποδιά καί δυό χρυσές πλεξίδες καί τέλος, η Ντόρις όπως ήταν τώρα, κοπέλλα ώμορφη, σωβαρή καί τρυφερή, η γαρά του, η εύτυχία του, η άγαπημένη του!...

Τό τραίνο πήγαινε τώρα πού σιγά, ώστόσο στάθηκε έντελώς! Ξαφνικά, ό Τσάρλς διέκρινε τούς δυό νέους πού έφευγαν μέσα στην όμιχλη! 'Αμέσως κατέβηκε από τό θαγόνη καί τρέχοντας τούς άκολούθησε, γιατί κι' αυτοί προχωρούσαν γρήγορα. Τέλος τούς πρόφθασε κι' άρπαξε τό χέρι του νέου. Εκείνος γύρισε άπότομα καί τόν κύτταξε. Τόν πήρε γιά τρελλό, τόσο τήν ώρα ώχρος, θογγούσε καί τραύλιζε ακατάλητα λόγια, μέ θλέμμα άπελπισίας:

—'Εού... έού... τό παιδί μου!...

—Στό διάβολο, παλαθε! Τι γυρεύεις από μένα; φώναξε άγρια ό νέος, τινάζοντας άπότομα τό χέρι πού τόν συγκρατούσε.

—'Η Ντόρις!... 'Ατιμε! Παληάνθρωπε!... 'Η κόρη μου!

'Εκείνη τή στιγμή η νέα γύρισε μ' άπορία καί τόν κύτταξε.

Μά... δέν ήταν η Ντόρις!

Χωρίς νά σταθή καν νά ζητήση συνώνυμν, ό μίστερ Κραϊγκ γύρισε τρέχοντας πίσω στόν σταθμό. Κι' ένώ έπέστρεφε μέ τό έπόμενο τραίνο στό σταθμό του Πάντυγκτον, μέ τή σκέψη σκοτισμένη από τήν άπόγνωση, έπανελάμβανε μηχανικά:

—Δέν ήταν η Ντόρις!... 'Εκείνη έφυγε!... Τήν έχασε... 'Ισως... γιά πάντα!

Μά! 'Η οικογένεια εχε διασπασθή! Τι θά έλεγε η Κάθλιν;...

'Αργά, πήρε τό δρόμο πρός τό σπίτι του. Εχε νυχτώσει πια! Τώρα έσερνε τά ποδια του σάν νά εχε γηράσει ξαφνικά! Εχε φθάσει στη καγκελλένια πόρτα του κήπου, όταν η πόρτα του σπιτιού άνοιξε άπότομα. Καί μέσα στό φωτεινό άνοιγμα τής πόρτας, ντυμένη μ' ένα κάταπρο φόρεμα, ύψηλή καί λεπτή σάν ένα όνειρεμένο πλάσμα στεκόταν γελαστή η...Ντόρις!

Σκουτουφλώντας σάν μεθυσμένος ό Τσάρλς ανέθηκε τά σκαλοπάτια κι' έπεσε σχεδόν στην άγκαλιά τής κόρης του.

—Ντόρις! παιδί μου!...

—Πατερούλη!... Μά γιατί άργησες τόσο καί!...Θεέ μου!... Τι κουρασμένος φαίνεσαι! 'Ελα! 'Ελα, άγαπημένο μου μπαμπά! Έλα νά ξεκουραστή! Σε περιμένουμε τόσες ώρες...

'Ο Τσάρλς έβγαλε από τήν τσέπη του τό γράμμα πού εχε βρη καί τής τό έδωσε.

—Ντόρις! Βρήκα αυτό τό γράμμα, έπεσε από τήν τσάντα σου καί!...

—'Είνε άρκετά καθαρογραμμένο, δέν θρίοκεις: Γυμναζόμενν στη γραφομηχανή σου κι' η Λέιλα μου έλεγε πώς διαλέγω όλο έκκοκα κομμάτια καί γι' αυτό τά καταφέρνω! Τότε, τής είπα νά μου δώση εκείνη ό,τι ήθελε γιά νά πεισθή πώς ξιμαθα γραφομηχανή. Μουδωσε ν' αντιγράψω μιά οσλίδα από τό μυθιστόρημα πού διαβάζει η μητερούλα κι' έτσι μονάχα θεσπισώθηκε!...

'Ο Τσάρλς πέρασε τό χέρι του γύρω στη μέση τής νέας καί μαζύ μπήκαν στό σαλόνι. 'Η Κάθλιν, ντυμένη μέ μιά κομψή τουαλέττα, μ' ένα κλώνο λουλούδια πορτοκαλιάς καρφωμένη σέ τό στήθος τής, έτρεξε κι' άγκάλιασε τόν άνδρα τής!...

Κοντά στό παράθυρο, άπάνω σ' ένα μικρό τραπέζι, θρισκόταν η τούρτα τής έπέτε-ου του γάμου των μέ τά είκοσι κεράκια τής άναμμένα, τά όποια συμβόλιζαν τά είκοσι χρόνια τής πατρικής ζωής των, πού είχαν περάσει τόσο εύτυχισμένα.

Τά μάτια του Τσάρλς Κραϊγκ γέμισαν δάκρυα καί σάν μέσα σέ μιά όμιχλη, είδε τήν οικογένεια όλόκληρη συγκινητρωμένη, εύτυχισμένη όλόγυρά του...

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΤΣΙ ΤΗ ΘΕΛΩ ΤΗ ΓΥΝΗ!

'Εγώ, ρε κύριοι, τή γυνή
τή θέλω νά μέ συγκινή!
Νάχη τά μάτια καστανά σγουρά τό ματοκλάδι
παχύ τό χείλη καί ζεστό,
κορμί γεμάτο καί κρουστό,
νά θρίοκη τόπο τό φιλή, μά καί φαχνό τό χάδι!...

Νάχη τό φρόδι τής σμιχτό,
μαύρο μαλλί κυματιστό,
σά θάλασσα, πού τή χτυπά θορηράς καί πού τή δέρνει
καί τή θραετία του μυρωδιά
άπό τή ρίζα του η καρδιά,
σάν γέρνω τό κεφάλι μου, μονορουφία νά παίρηνη!

'Ανάσα μόσκο καί φωνή
παραπνοιάρα καί θρογγή,
καί δάχτυλα πού νά μιλούν, καρδιά γεμάτη ζήλεια
καί μιά άγκαλιά—μά τί άγκαλιά!...
ζεστή σάν πέρδικας φωλιά,
αύγά νά θάξής καί μέ μιάς νά θγαίνουν κλωσσοπούλια.

Νά μέ προσέχη σάν παιδί
καί νά παθαίνη άγ δέν μέ δη,
μέ «ναί» στό ναι μου ν' άπαντά καί σ' όχι μου μέ «όχι»,
τό ναργιλέ μου νά ρουφώ
όλο τόν κόσμο ν' άψηφώ
κι' έτσι σά χήνα, νά τραφώ, στού ντιθανού τήν κόχη.

Πά σέ στρωσίδια μαλακά
νά κάνω όνειρίρατα γλυκά
καί νά χαϊδοτεντώνομαι, σά γάτος στη λιακάδα,
χασιμούριμα, ρουχαλιτό,
φαί, τσιγάρο καί πιστό
κι' αυτή πάντα χαμόγελο καί πάντα τρυφεράδα!...

'Ετσι τή θέλω τή γυνή,
νά μ' άγαπή, νά μέ ποιή
καί νά φρονιζή μόνη τής, γιά τή διατροφή μου,
έγώ δέ νά χασιμερώ,
γιά νάχω όλο τόν καιρό
καί νά 'προσέχω τήν τιμή καί τήν ύπόληψή μου!...

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

'Απ' τόν καιρό πού σ' έχω άπαντήσει
τό μάτι μου, ρε σπλάχνο, έχει μαυρίσει.
Σκέψου, πού η καρσινή σου η ταβέρνα.
δυό χρόνια συντηρείται από μένα!...

Κάποιο χρυσό θραχιόλι σου, ένα μίνα
στη φυλακή τό πλέρωσα γιά σένα
κι' έχω λογαριασμούς τρεχούμενους, ρε χήνα,
μέ τήν άστυνομία, γιά μένα σου καθένα!...

Γιά λόγου σου, μέ μιά σκαστή, τού 'Αντώνη
έκανα τίς μασσέλες Παρθενώνα
καί γιά ν' άνασταλώση τήν άπάνω
όλόκληρο ό γιατρός τούβγαλε πλάνο!...

'Όσο γιά τήν ίσθγεια, τάχει χάσει
καί άγνοεί κι' αυτός πώς νά τήν φτιάση!...
Στό λέω μέ τό νί καί μέ τό σίγμα
δέν τούχω άφήσει δόντι, ούτε δείγμα!

Στόν πάκο τής ταβέρνας, τή γροθιά μου
γιά λόγου σου τή θάρεσα, κυρά μου,
πέρασε μήνας κι' όμως τά ποτήρια
χοροπηδούν άκόμα, ρε άλιτήρια!...

Καί σύ, παρ' όλα αυτά, μουεις θυμώσει,
γιατί μέσ στών φιλιών μου, έχθες τή πλάνη,
χωρίς νά θέλω, έιχα τσαλακώσει
πάνω μου τό καινούριο σου φουστάνι!...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ